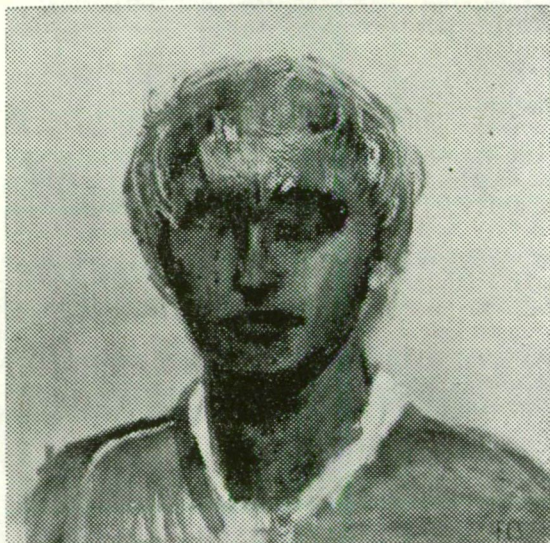

„De mi hagyjuk, ugye?” „Meg se tudnának akadályozni.” „Nem is akarjuk. De úgy tudom, maga azért jött el a régi hazájából, mert nem hagyták.” „Én már két hazából is eljöttem, és lehet, hogy egyszer a harmadikat is elhagyom...” (Joachim von Steinburg pisszentett; határozottan rossz taktikai húzásnak tekintette az utóbbi fél mondatot, neki magának is fáj; ő a kölni kultúrát akarta ápolni, gyarapítani, nem másét.) „...ha szükségét látom.” „De ha nem olvashat, nem láthat filmeket, kiállításokat, mindentől elzárják, eltiltják...” A vörös kontyos — ha lehet — még jobban kipirult a vitában, sőt, egészen megfiatalodott — ha lehet. „A Mindentől se el nem zárhatnak, se el nem tilthatnak. A legszűkebb börtöncellában is velem van a fejem, a kezem, a lábam, a nadrágom, vagy ha levetköztetnek, a cella.” „Nem sok...” Frau Vöröskonty kacagása vizuális fantáziáról tanúskodott, lám a legjobb körökben is létezik. „Ne higgye, hogy az Egészhez csak a részeken keresztül lehet eljutni.” „Nem beszélve arról, hogy a kezem, a lábam, a cella, már valami, sőt ha belegondolok, minden.” (Joachim von Steinburg meglepéssel konstataálta, hogy Németország hálátlan elhagyásának lehetősége fölött átsiklottak a hölgyek, annyira lekötötte őket az irigység Frau Vöröskonty iránt. Túltette rajta magát ő is.)

Oroszlán efféle társalgásokkal szédítette a Szövetségi Köztársaság arra különben érdemtelen hölgyeit — Joachim von Steinburg kölni kulturális mecénás jóvoltából és öröme; egy művész eltartásának gondja így lekerült az ő, a városi büdzsé válláról. A Lelkes Frauk képeket és szobrokat vettek Oroszlántól szolid áron, az egyik „művészi rajzórákat” vásárolt tőle a fiacskája számára, Frau Vöröskonty pedig egy kora délutáni órán (Oroszlán természetesen aludt) fölkereste Máriát. „Engedd át nekem a férjedet édeském néhány hónapra” — búgta természetes kedvességgel a konyhában, miközben a magyarosan erős kávé szűrölgötte, és átnyújtott a kis Attilának egy tábla mogyorós csokoládét.

FEJÉR CSABA: ÖNARCKÉP